

בש"פ 4444/22 - דניאל מהרי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 4444/22

לפני: כבוד השופט ג' כנפי-שטייניץ

העורר: דניאל מהרי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטותיו של בית המשפט המחוזי בירושלים
במ"ת 60319-03-22 מיום 5.4.2022, מיום
22.5.2022 ומיום 28.6.2022 שניתנו על ידי כב'
השופט ע' זינגר

תאריך הישיבה: ו' בתמוז התשפ"ב (05.07.22)

בשם העורר: עו"ד דותן דניאלי
בשם המשיבה: עו"ד ארז בן-ארויה
החלטה

1. בית המשפט המחוזי בירושלים (השופט ע' זינגר) הורה על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים נגדו, לאחר שקבע כי קיימות ראיות לכאורה לעבירות המיוחסות לו וכי אין בחלופת המעצר שהציע כדי לתת מענה הולם למסוכנותו. הערר שלפניי הוגש על החלטת בית המשפט המחוזי במ"ת 60319-03-22 מיום 5.4.2022 בה נקבע כי קיימות ראיות לכאורה למיוחס לעורר, על החלטת בית המשפט המחוזי מיום 22.5.2022 בה הורה על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים, ועל החלטתו מיום 28.6.2022 בה נדחתה בקשתו של העורר לעיון חוזר ולבחינת מפקחים נוספים.

2. בחנתי את החלטות בית המשפט המחוזי, עיינתי בחומר הראיות וכן בערר ובצירופותיו, ושמעתי את טיעוני באי כוח הצדדים בדיון שהתקיים לפניי. לאחר כל אלה, מצאתי כי דין הערר להידחות.

3. נגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של סחיטה באיומים, קבלת דבר במרמה ושיבוש מהלכי משפט. על פי הנטען בכתב אישום, העורר גרם למתלונן, במצגי שווא, לצלם עצמו בסרטון במצבים אינטימיים. על יסוד סרטון זה סחט העורר את המתלונן אשר שילם לו תשלום ראשון, ולאחר שהעורר דרש תשלומים נוספים, עירב המתלונן את המשטרה. עוד נטען בכתב האישום, כי העורר הורה למתלונן להגיע למקום מפגש על מנת למסור לשליחו את כספי הסחיטה, כי השליח נעצר במקום המפגש, ובעקבותיו אף אותר העורר ונעצר. נטען כי העורר הוסיף ושיבש הליכים כאשר שלח הודעה למעורב אחר שלא יאמר מילה ויצוין כי הם אינם מכירים זה את זה.

כאמור, הערר שלפני מתייחס לשתי סוגיות: קיומן של ראיות לכאורה והיתכנותה של חלופת מעצר.

4. באשר לראיות לכאורה – כידוע, בשלב המעצר עד לתום ההליכים נדרש בית המשפט אך להערכה ראשונית לכאורית של סיכויי ההרשעה בעבירות המיוחסות לנאשם בהתבסס על חומר הראיות הקיים. על בית המשפט לבחון האם יש בראיות הגולמיות פוטנציאל הוכחתי המספיק כדי לבסס סיכוי סביר להרשעה (ראו: בש"פ 2563/19 נ' יאזוב נ' מדינת ישראל, פסקה 26 (18.4.2019); בש"פ 4698/20 פ'לוני נ' מדינת ישראל, פסקה 22 (16.8.2020)). עיון בחומר הראיות שהוצג מעלה כי בעניינו של המשיב, קיימת תשתית ראיתית מספקת המבוססת על שילוב גרסתו של א', השליח שאסף את כספי הסחיטה, עם גרסתו של פ', אשר שלח את א' לאסוף את כספי הסחיטה. בהודעותיהם קושרים השניים באופן ברור את העורר למעשה הסחיטה השני. כך: פ' מסר כי העורר ביקש ממנו שיבצע בעבורו איסוף ("משלוח") ובעקבות כך קישר פ' בינו לבין א' לצורך ביצוע האיסוף המבוקש (ראו: חקירתו של פ' מיום 22.3.2022 בעמ' 6). א' סיפר כיצד התבקש לבצע איסוף על-ידי פ' אשר מסר לו את מספר הטלפון של העורר שעמו שוחח טלפונית טרם ביצוע האיסוף. כן תיאר א' כיצד נעצר לאחר קבלת המעטפה מהמתלונן (ראו: הודעותיו של א' מימים 17.3.2022 בעמ' 1-3, 21.3.2022 בעמ' 4 ו-23.3.2022 בעמ' 2-3). גרסאות אלו של א' ושל פ' קושרות את העורר למעשה הסחיטה השני שכן הן מצביעות עליו כגורם מזמין האיסוף ובעל העניין בכספי הסחיטה. אציין כי העורר לא חלק על קיומן של ראיות לכאורה ל"חלקו השני" של כתב האישום (סעיף 14 ואילך) המתייחס לאירוע הסחיטה השני ולמעשי השיבוש, אך טען כי אירוע זה אינו קושר אותו למעשים המוקדמים לאירוע זה. בית המשפט המחוזי סבר כי "סופו של האירוע מעיד על תחילתו", אולם די בקשירתו של העורר על-ידי שני העדים למעשה הסחיטה השני בשילוב עם הודעת המתלונן, כדי להקים תשתית ראיתית לכאורית לעבירת הסחיטה באיומים המקימה עילה למעצרו.

לאור האמור, חומר הראיות בעניינו של העורר עומד ברף הלכאורי הדרוש בשלב דיוני זה, ואין להתערב בקביעתו של בית המשפט המחוזי בהקשר זה.

5. באשר להיתכנותה של חלופת מעצר – שירות המבחן המליץ בתסקירו הראשון על מעצר העורר בפיקוח אלקטרוני, בליווי פיקוח אנושי ובשילוב עם טיפול מתאים. בית המשפט המחוזי בחן המלצה זו תוך שערך בירור מקיף בסוגיית היתכנותה של חלופת המעצר, הן במסגרת הבקשה למעצר עד לתום ההליכים והן במסגרת הבקשה לעיון חוזר, שהוגשה ימים ספורים לאחר שניתנה החלטת בית המשפט בבקשה למעצרו של העורר. בגדרו של הבירור, המפקחים המוצעים נחקרו ובית המשפט התרשם מהם ישירות. בתום הבירור מצא בית המשפט המחוזי כי בנסיבות עניינו הקונקרטי של העורר, לרבות בשל אי-התאמת חלק מן המפקחים למשימת הפיקוח, קיימת הצדקה לחרוג מהמלצת שירות המבחן ולהורות על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים. גם בעניין זה לא מצאתי עילה להתערב במסקנותיו. אציין בהקשר זה כי שירות המבחן מצא כי נשקף מן העורר סיכון להישנות המעשים, כי לעורר שש הרשעות קודמות – כולל בעבירה של סחיטה באיומים ושיבוש מהלכי משפט – בגינן ריצה תקופות מאסר שונות, וכי את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום ביצע בעת שמאסר מותנה בר הפעלה בן 10 חודשים היה תלוי ועומד מעליו. בית המשפט המחוזי,

לאחר שהתרשם ישירות מן המפקחים המוצעים, מצא כי אין בפיקוחם כדי לענות על הסיכון הנשקף מן המשיב (ולמשקל התרשמותה של הערכאה הדיונית מן המפקחים ראו: בש"פ 1911/11 נווה נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (22.3.2011), בש"פ 3839/04 מדינת ישראל נ' בחירי, פסקה 5 (25.4.2004)). אוסיף כי בתסקירו השני שהוגש לאחרונה סבר גם שירות המבחן כי מערך הפיקוח שהוצע על-ידי העורר במסגרת הבקשה לעיון חוזר, איננו מערך פיקוח מספק ולפיכך לא בא בהמלצה לשחרורו.

6. הערר נדחה, אפוא.

7. לאור מסקנתי ולפיה דין הערר להידחות לגופו, לא ראיתי צורך להידרש לטענת המשיבה כי העורר איחר להגיש את עררו וכי יש לדחותו מטעם זה בלבד.

ניתנה היום, ו' בתמוז התשפ"ב (5.7.2022).

ש ו פ ט ת
